

ובאותו זמן שמתפשט הקדוש
ברוך הוא מן הקלפות הללו,
נאמר (ישעיה ל) ולא יפנה עור
מוריך והיו עיניך ראות את
מוריך. ומה שהייתה יבשה, נאמר
בה (שם ו) מלא כל הארץ כבודו,
ונקראת הברכה שלו, הקרבן
שלו, עולה שלו ששורף כל
הקלפות הללו. ועולה אל
הקטרת הקשור שלו, העולה
שלו, שכתוב (ויקרא ו) זאת תורת
העלה. היא העלה - בתפלת
שחרית, היא העלה - אליו
בתפלת מנחה בכמה ריחות
ובשמים של גן עדן, שהיא גן
התורה. זהו שכתוב (שיר ד) גן
נעול אחתי כלה. סתומה שלא
נפתחת אלא רק לבעלה.

ובשיבא בעלה, (תהלים נא) אדני
שפתי תפתח, שהוא דלת עליונה
נפתחת אליו פתרים [בשני] עמודי
אמת (נצח ויחוד) ומקבלת אותו
בשתי זרועות. זהו שכתוב (שיר ב)
שמאלו תחת לראשי וימינו
תחבקני. והנ"ה יורד אליה, וזהו
סוד אמ"ן גימטריא יאהדונה",
שהוא חבור שני שמות
באותיות, ולכן גדול העונה אמן
יותר מהמברך, בזמן שהם שנים
בראש הצדיקים.

אבר פשהם בראש הרשעים,
כנסת ישראל אומרת להם, (שם א)
אל תראני שאני שחרחרת,
מאלה ששורים לפתות לבני
אדם, כמו שהיו מפתים את
ישראל בעגל בשש השעות. זהו
שכתוב (שמות לב) וירא העם פי
בשש משה לרדת מן ההר,
ובארוה, מה זה בשש? אלא
בשש שעות עשו את העגל, כדי
להפרידם משבע. זה שכתוב אף
ביום הראשון תשביתו שאר. אף
- חלק בין שש לשבע.

ורבן אמרה כנסת ישראל,

ובהוא זמנא דקדשא בריך הוא אתפשט
מאלין קליפין אתמר (ישעיה ל) ולא
יפנה עוד מוריך והיו עיניך ראות את מוריך.
ומה דהיה יבשה אתמר בה, מלא כל הארץ
כבודו. ואתקריאת ברכה דיליה, קרבנא
דיליה, עולה דיליה, דאוקיד כל אלין
קליפין. וסליקת לגביה קטרת. קשורא
דיליה, עולה דיליה, דכתיב (ויקרא ו) זאת תורת
העולה, היא העולה בצלותא דשחרית, היא
העולה לגביה בצלותא דמנחה בכמה ריחין
ובוסמין דגן עדן דאיהי גן דאורייתא. הדא
הוא דכתיב, (שיר השירים ד) גן נעול אחתי כלה,
סתימא דלא אתפתחת אלא לגבי בעלה.

וכר ייתי בעלה (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח
דאיהי כבא עלאה אתפתחת לגביה
פתרין (פתרין) סמכין קשוט וקבילת ליה פתרין
דרועין, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ב) שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני. יהו"ה נחית
לגבה ודא הוא רזא אמ"ן (דאמ"ן) גימטריא
יאהדונה"י דאיהו חבורא דתרין שמהן
באתוון. ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן
המברך בזמנא דאינון תרין ברישא דצדיקיא.
אבר פד אינון ברישא דחייבייא כנסת
ישראל אמרת לגבייהו (שיר השירים א) אל
תראוני שאני שחרחרת מאלין דשריין
לפתאה לבני נשא כמה דהו מפתין לישראל
בעגלא בשית שעתין, הדא הוא דכתיב (שמות
לב) וירא העם פי בשש משה לרדת מן ההר.
ואוקמוה מאי כי בשש, אלא בשית שעתין
עבדו ית עגלא בגין לאפרשא לון משבע.
הדא הוא דכתיב (שמות י"ב) אף ביום הראשון
תשביתו שאר, אף חלק בין שש לשבע.

ובגין דא אמרה כנסת ישראל ששזפתני